

*А ВЕСНА КОЖНЕ
СЕРЦЕ ЧАРУЄ*

* * *

Весняний день. Вологий вітер. Хмари.
Гримлять струмки. Ламаються льоди.
Граки в садах влаштовують базари.
В полях – озера талої води.
То дощ. То сніг. То пролісків іскринки.
То перший грім. То пломінка блакить...
Усе мінливе, наче настрій жінки:
Не добереш, чого чекать за мить.

М. Луків

* * *

Як йде весна до мого краю,
І грає сонце веселіше,
Верба найперша зацвітає,
І на землі стає світліше.
Верба схилилась над водою
І віти-коси в річці миє.
Своєю вродою простою
Людині завжди серце гріє.
А як журба на серці, туга,
Прийди до світлої вербички
І прихилися, як до друга
Чи як до рідної сестрички.
Вона послухає, зігріє
І стане легше в світі жити.
Вона твій біль забрать зуміє,
Верба уміє це робити.

Н. Красоткіна

* * *

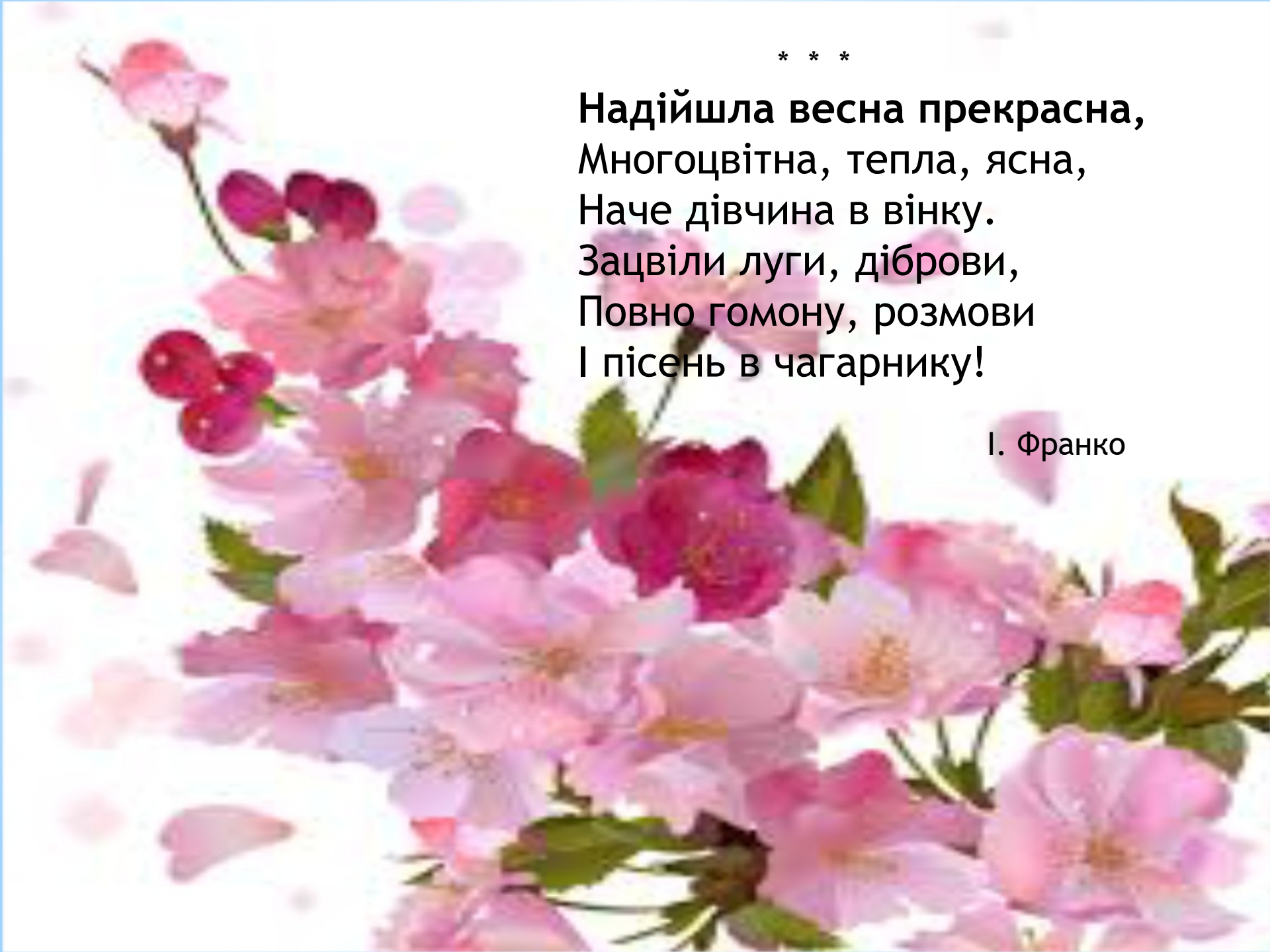
І сонце, й сніг, і ожеледь, все разом.
І я не знаю, це весна чи ні?
Сваровськи би позаздри́в дивним стразам,
що мерехтять у мене на вікні.
Не встигне поле зазимків злякатись,
не встигне вийти річка з берегів, —
Весна пливе під парусом акацій,
зима пливе під парусом снігів.

Ліна Костенко

* * *

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Наче дівчина в вінку.
Зацвіли луги, діброви,
Повно гомону, розмови
І пісень в чагарнику!

І. Франко

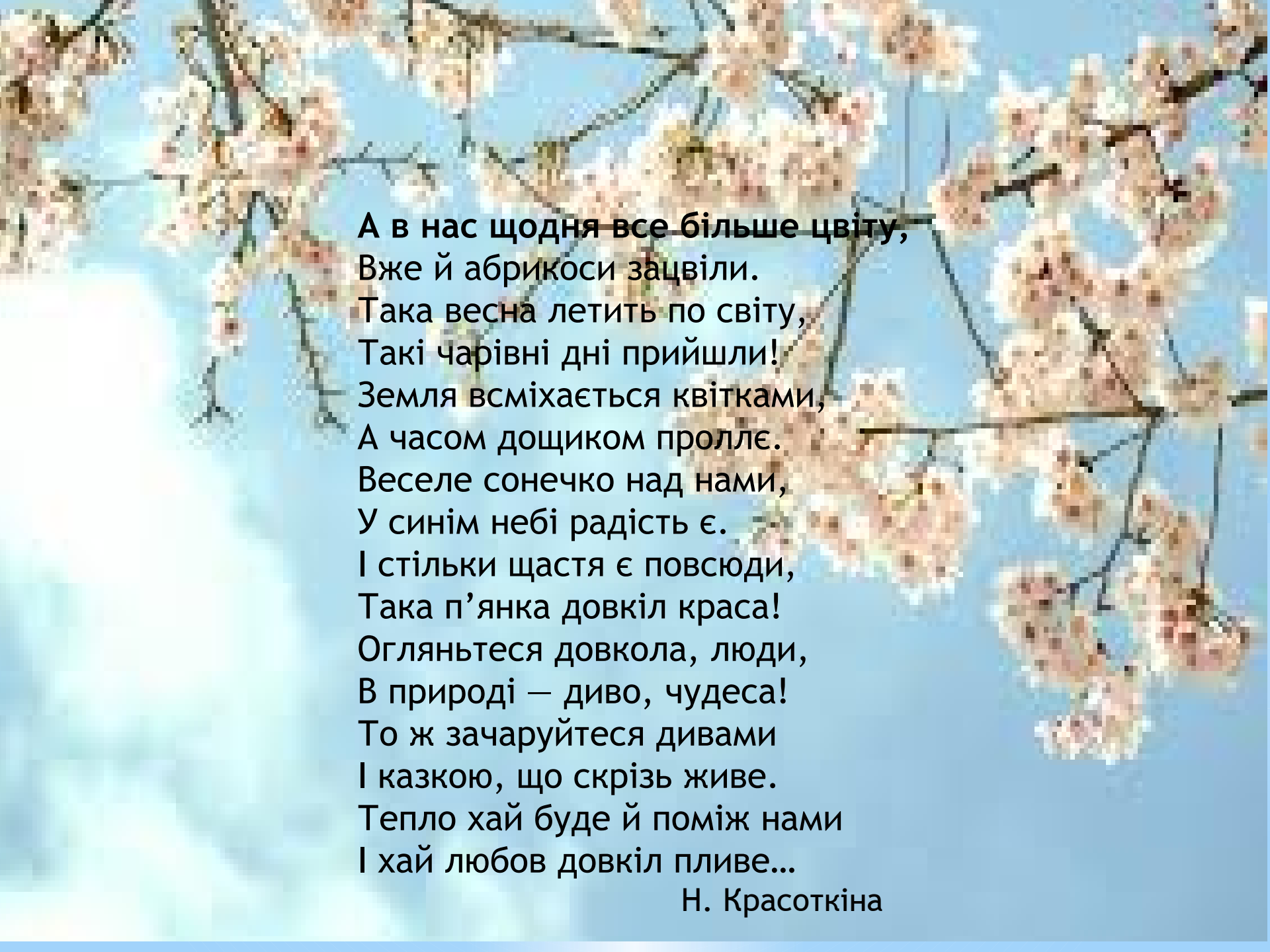

* * *

А в природі вже пахне весною,
Аромат той приємний для всіх.
Білий сніг не лежить вже горою,
А джерельцем співочим побіг.
Щоб очистити землю й омити,
Та прокласти шляхи для весни.
Хоч зима й завертає сердито,
Та весна вже приходить у сни.
Йде весна-королева по світу
І співає на всі голоси,
Та завітчує землю прогріту,
Творить дивні картини краси.

Н. Красоткіна

А в нас щодня все більше цвіту,
Вже й абрикоси зацвіли.
Така весна летить по світу,
Такі чарівні дні прийшли!
Земля всміхається квітками,
А часом дощиком проллє.
Веселе сонечко над нами,
У синім небі радість є.
І стільки щастя є повсюди,
Така п'янка довкіл краса!
Огляньтеся довкола, люди,
В природі — диво, чудеса!
То ж зачаруйтеся дивами
І казкою, що скрізь живе.
Тепло хай буде й поміж нами
І хай любов довкіл пливе...

Н. Красоткіна

* * *

Зозуля лічить кількість літ
І солов'їні трелі ллються.
І вабить в сад бузковий цвіт,
Та пахощі в повітрі в'ються.
Душа летить у небеса,
Радіє небу, сонцю, квіту...
Бо серце збуджує краса —
Весна чарівна йде по світу.
І пахне так бузковий цвіт
Та вабить очі кольорами,
Що скільки б не було нам літ,
А почуття лишились з нами.

Н. Красоткіна

* * *

А весна кожне серце чарує,
Аромат нам чудовий несе
І любов неповторну дарує,
В серце шле найпрекрасніше все:
Сонце, ніжність і радісну казку,
Щастя, світло і мило тепло.
І красу небувалу, та ласку
Щоб на серці чарівно було.
Наші очі квітками милує,
Кличе в сині, ясні небеса.
І промінчиком ніжно цілує,
Роздає нам свої чудеса.
Вітерцем часом ніжно пригорне
І метеликом в душу зайде.
Є в весні щось таке неповторне,
Що не знайдеш ніколи й ніде.

Н. Красоткіна

Веселиться земля,
Зеленіють поля,
Розвилися гаї і діброви;
Соловейко в садку
Тьохка пісню дзвінку;
Од квіток дух несеться чудовий.
А повітря легке
І проміння палке
В серці мрії роєм підіймають;
І мов сила нова
У грудях прибува,
І в душі якісь співи лунають.
Все збудилось од сну,
Зустрічає весну...
І розкішна природа України
У величній красі
Вабить погляди всі,
Наче личко вродливе дівчини.

В Самійденко

* * *

А весна порозсипала квіти
Білі, жовті, сині, голубі.
І повірте, є чому радіти,
Вже не можна жити у журбі,
Бо земля всміхається квітками,
Сонце шле проміння золоте.
Йде весна лісами і лугами,
Все живе радіє і росте.
Небо так чарівно голубіє,
Білі хмарки, наче кораблі.
Ах, весна! Порадувати вміє,
Прикрашає все на цій землі...

Н. Красоткіна

Заплакала тоненько спрагла скрипка
В прозорих пальцях вітра-скрипаля.
Клен руку до чола приклав - чи
видко
Дівичю-весну хоч із віддаля?

Вона, мабуть, неспішно чепуриться,
Намісто обира, плете вінок...
І журиться в старім садку криниця,
Бо скучила за блискотом зірок.

У насінинах сплять маленькі квіти
І сниться їм травневий теплий дощ.
Замріяно погойдуються віти
Й дріма під снігом в полі сонний хвощ...

Г. Коназюк

* * *

На луках від цвітінь-краси
Червоно, синьо, жовто,
біло.

Палають крапельки роси,
Немов їх сонце запалило.
Гуде пташиним співом ліс,
Та найгучніше в цьому гулі
Виводить іволга свій свист,
Кують бездомниці-зозулі.
В. Бичко

*Весна, як жінка. Жінка, як весна:
Буває ніжна, а буває примхлива,
То зазвучить грайливо, як струна,
А то раптово вибухне, мов
злива!..*

*Весна і жінка. Жінка і весна:
У них обох свої земні турботи
Своя морська бездонна глибина,
Свої космічні зоряні висоти.
І не спізнаєш істину сповна,
Бо хміль думок обсиплеться, мов
сонях...*

*Весна-це жінка. Жінка-це весна:
Чиясь розрада і чиясь безсоння.*

Н. Данилюк

* * *

Люблю весну, та хто її не любить,
Коли життя цвіте, як пишний сад.
І, мов у сні, шепочуть листя губи,
І квіти шлють солодкий аромат.

Люблю весну, коли плюскочуть ріки,
Коли рида од щастя соловей
І заглядає сонце під повіки
У тишині задуманих алей...

Люблю, коли блукає місяць в травах,
Хатини білить променем своїм
І п'є тепло ночей ласкавих,
А на лугах пливе туманів дим...

Весна вдягла у зелень віти в дуба,
уже курличуть в небі журавлі.
Люблю весну, та хто її не любить
на цій чудесній, радісній землі.

В. Сосюра